

Патријарх Порфирије: Бог је дародавац свих дарова. Све што имамо израз је љубави Његове!



Патријарх Порфирије: Огромно је милосрђе Божје. Бог је увек са нама и у нама, само је неопходно да ми вером и подвигом хришћанске љубави отворимо своју душу и препознамо да је Он уз нас.

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 20. фебруара 2022. године, у Недељу о блудном сину, светом архијерејском Литургијом у Саборном храму у Београду. Саслуживали су протојереји-ставрофори Радич Радичевић, Петар Лукић и Бранко Топаловић, јереј Арсен Миловановић, протођакон Дамјан Божић и ђакони Драган Радић и Радомир Врућинић.

-У име Оца и Сина и Светога Духа. Браћо и сестре, ево нас још једну недељу ближе почетку великог четрдесетодневног поста који нас води у сам смисао и суштину наше вере. И ове недеље припремне за пост чули смо одломак из Јеванђеља по Луки који често називамо причом о блудном сину, а заправо у предању наше Цркве и у искуству Светих отаца ова прича је много раније називана причом о милостивом оцу. Наиме, она садржи три димензије, јер у причи учествују три лика, три личности. Са једне стране, имамо сина који напушта очев дом, затим имамо још једног сина, брата овог првог, који остаје у очевом дому, и наравно као централну фигуру око које је све организовано и све повезано имамо фигуру оца, подсетио је патријарх Порфирије и нагласио:

-Све што имамо ми смо добили, добили смо од Бога као дар. Бог је пре свега и после свега Отац свих и да бисмо дарове које смо добили могли да употребимо себи на спасење или, ако хоћете, да дарови буду истински корисни, да употребим ту реч, за нас, за наш духовни живот неопходно је да будемо свесни да је дар – дар, да нам не припада по природи, да оно што јесмо и што имамо немамо из себе и од себе и да почетак свога постојања и пуноћу свога постојања не можемо ни на који начин произвести својим аутономним самосталним људским моћима. Ми смо створени из небића. Дакле, и своје биће смо добили као израз љубави Божје. Бог је, дакле, дародавац свих дарова. Морамо бити, према томе, свесни да оно што имамо не припада нама по природи, него да може бити наше само онда када знамо да смо добили дар и када смо благодарни због тог дара, када не присвајамо оно што смо добили као своје. То што смо добили као своје ако расте и умножава се у нама кроз благодарност и заједницу љубави са Оним од кога смо добили онда заиста може постати наше.

-У овој причи о блудном сину или о милостивом оцу имамо једног сина који сматра да оно што је очево њему по природи припада. Он хоће не да добије дар, него хоће да узме, да отме, да присвоји оно што му свакако отац из љубави даје. И у речи очевој у односу на старијег сина, на сина који је остао у његовом дому: Све је моје твоје, изражен је став очев према сваком сину. Међутим, онај који хоће да уреди себи живот по својој замисли независно од тога шта диктира дар и независно од тога да постоји дародавац, онај који хоће да устроји свој живот по својим правилима, користећи слободу коју му је такође као дар отац дао, најчешће не само да се удаљава од извора живота, од смисла постојања и од очевог дома, него заборавља на то и да постоји очев дом, заборавља на оца, заборавља на онога што му је све дао. Ми, према томе, као они који се могу наћи у личности који одлази од очевог дома, често имамо велике таленте и дарове, али заборављамо да је то дар који нам је дат да створимо уздарје, а то значи да узвратимо љубављу и благодарношћу према Богу, али исто тако да живимо љубављу у односу на друге људе сведочећи Бога као Дародавца и сведочећи да је то што имамо израз љубави Његове, а дато нам је да га поделимо, дато нам је да кроз тај свој дар са другима изграђујемо заједницу, беседио је Патријарх и истакао:

-Према томе, ако нема смирења и ако нема благодарења Богу онда и слобода коју смо добили као неприкосновени дар од Бога претвара се у своју супротност, онда слобода постаје ропство. Наиме, онда када независно од воље и слободе коју смо добили од Бога ми градимо свој живот самостално,

када идемо путем свога избора који не подразумева Бога, ми постајемо робови свога егоизма и самољубља и заборављамо на Бога. Ево, у овој причи о блудном сину, у причи о милостивом оцу, имамо младића који је добио своје наслеђе од Бога, отишао и наравно, јер није чврст и стабилан, није био у заклону љубави Божје. Све је пропало, све је потрошио и он је постао пуки сиромах, али ова прича нам открива огромно милосрђе Божје. Открива нам да је Бог увек са нама, да је увек и у нама, да је неопходно само да ми вером и подвигом хришћанске љубави отворимо своју душу и препознамо да је уз нас. Тако и у овој причи, коју смо данас прочитали и чули, имамо сина који јесте све потрошио, који је постао пуки сиромах, који је изгубио своје достојанство и свој предивни лик, али се ипак сетио чињенице да је њему отац отац и да је тај отац бескрајна љубав и таква љубав да је дозволио и прихватио да син ради по свом без иједне речи противљења. И већ у том сећању, у моменту када се сетио очеве љубави у сину се десио радикални преображај. Он је тог тренутка одлучио да се врати у очев дом спреман да прихвати и сваку осуду, али само да буде у близини, у топлоти и у топлини љубави Божје. У истом тренутку он се ослободио ропства које је било последица његовог егоистичног избора, самољубивог избора, избора који је заборавио и на Бога, на оца и на брата, тј. на ближње. Ова прича се завршава радошћу, слављем. Спознаја своје отуђености од Бога и жеље да му се вратимо јесте покајање, а покајање нас враћа у јединство са Богом које се запечаћује слављем, слављем литургијским. Покајање наше, без обзира колико смо пали, могуће је зато што знамо, јер нам је Бог то по себи открио, да је Он по својој природи и суштини Бог, да Он има закон љубави, али да тај закон љубави подразумева и нашу слободу да кад год смо се удаљили од Бога да му се опет вратимо.

-Иста прича нуди и лик старијег брата као опомену за нас да може бити понекад да имамо успеха у свему, да смо обасути разним даровима Божјим, да немамо никаквих проблема, али да заборављамо опет на Бога и да сматрамо да то све што имамо нама припада и да не припада ником другом. Дакле, овај лик старијег сина јесте модел који нас подсећа да увек требамо да одсецамо корен зависти, корен љубоморе, јер то нас такође одваја од Бога. Нека би Господ дао да увек знамо да је Бог, Један у Тројици, љубав, да идемо непрестано путем покајања који нам показује млађи син који беше мртав и оживе и да увек избегавамо сваку врсту зависти и љубоморе, јер нас то чини да будемо потпуно усамљени. Господу љубави нека је слава, Њему, Оцу и Сину и Светоме Духу, сада и увек и у векове векова, амин, закључио је патријарх Порфирије.